

Fr. Zajec s šestindvajsetimi leti v c. kr. akademijo obrazovnih umetnostij na Dunaji, na kateri je ostal tri leta, potem pa odšel v Monakovo na kraljevo bavarsko akademijo obrazovnih umetnostij, kjer je dobil 7. junija 1852. l., od slavnega profesorja Maksa Widmana in akademijskega ravnatelja Kaulbacha spričevalo, da je monakovsko akademijo »mit ausgezeichnetem Fleisse besucht und vorzügliche Fortschritte gemacht und sich ausgezeichnet gut betragen hat.« Leta 1854. pride Fr. Zajec v Ljubljano ter prosi mestni magistrat, naj mu dovoli v Ljubljani zvrševati kiparsko umetnost, zlasti ker te umetnosti v Ljubljani ni še nikoli zvrševal nobeden domač umetnik, ki bi bil prej zvršil kiparsko akademijo. Dne 6. novembra 1854. l. bila je prošnja Fr. Zajčeva po tedanjem ljubljanskem županu dr. Burgerju odobrena, a s tem pridržkom, da Zajcu s to dovolitvijo nikakor ni združena domovinska pravica v ljubljanskem mestu. Sedaj je pričel Fr. Zajec svoje delovanje. Sreča mlademu umetniku takoj iz početka ni bila mila in pozneje, ko si je sezidal seveda nekoliko na dolg, nekoliko s svojimi skromnimi prihranjenimi novci hišo na Vožarski poti št. 3 (sedaj posestvo g. Cermaka), moral je isto kmalu prodati. Sploh se je vedno do smrti svoje boril z bedo in toga.

Glavna dela njegova, kolikor jih je bilo možno zabeležiti, so ta: podoba knezoškofa Anton Alojzija Wolfa od kararskega marmorja na levi strani presbiterija stolne cerkve ljubljanske; na iste cerkve vnanji strani na stolnem trgu kipa sv. Hermagora in Fortunata v nadčloveški velikosti. Velika podoba knezoškofa Anton Martina Slomška za stolno cerkev v Mariboru od kararskega marmorja, katero je naročil po naročilu dotičnega odbora v Mariboru ranjki dr. Bleiweis. Dalje doprsna podoba tržaškega škofa Legata od kararskega marmorja za župno cerkev v Naklem. Potem dva krasna angelja za novomeško frančiškansko cerkev; lepe podobe za veliki oltar župne cerkve v Štangi (okraj Litija). »Zadnja večerja« od istrskega kamena po Pavlu Deschwadenu za župno cerkev v Naklem pri Kranji. Podoba Vincencija Pavljanskega na ljubljanskem pokopališču nad grobom usmiljenih sester in več družih podob na pokopališču. Prvi je Fr. Zajec napravil tudi velik doprsni kip Prešimov, ki je rabil v deželni gledališči, ko je priredil Henrik Moric Penn, tedaj glumač, prvo Preširno slovesnost v deželni gledališči, pri kateri je v »Krstu pri Savici« sodeloval prvič Josip Noll. Razven tega je izdelal Fr. Zajec mnogo manjših kipov slavnih mož kranjske dežele in slovenskih pesnikov, kateri so tudi shranjeni v deželni muzeji, tako: škofa Wolfa, Vodnika, Preširna, misijonarja Knoblecharja, Bleiweisa, Slomška, Barago, dr. Tomana, dr. Costa, Stritarja, sv. Cirila in Metoda itd. Fr. Zajec je bil iskren prijatelj ranjcega slikarja Johannesa Wolfa in tudi Jurija Šubica. Pred kratkim mu je umrl jako nadarjeni sin Fr. Zajec, ki je imel šele 22 let; od tega hrani frančiškanska cerkev ljubljanska v kapeli sv. Frančiška na desni strani jako krasno delo, namreč v relikvarji, postavljenem na oltarji, miniaturne podobe sedem glavnih čednostij. Tudi jediní še živeči sin Ivan Zajec je jako nadarjen kipar in bode, ako ga ne zapusti pomoč prijateljev očetovih, šel na Dunaj in v Monakovo, da se tam priuči lepi očetovi umetnosti.

A. A

Poziv slovenskim skladateljem! Odbor »Glasbene Matice« v Ljubljani razpisuje v zmislu § 2. društvenih pravil sledeče nagrade:

- 1.) *Trideset goldinarjev* za najboljšo skladbo, prirejeno na podlagi národnega napeva za igro na klavirji v obliki varijacije, fantazije ali parafraze.
- 2.) *Petindvajset goldinarjev* za najboljši komični ali resni dvo- ali trispjev s spremljevanjem klavirja.

Skladbe, katerim je priložiti ime skladatelja v zapečatenem ovitku, pošljejo naj se do 1. maja t. l. »Glasbene Matice« odboru v Ljubljani.

Odbor.